

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרז

ערב ש"ק פ' וארא, כ"ח טבת, מבה"ח שבט
ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

ב"ר יהודא לייב ע"ה

שגלוב

נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות

ביום ד' תשרי ה'תרח"צ

ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו הרבנית מארייאשא שתליט"א

לאריכות ימים ושנים טובות

ומתוך בריאות הנכונה

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה / משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט התשנ"ו

זמן הגאולה

8

השלימות דיום השבת שחל ביום כ"ח טבת / הזמן הנכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

המעשה הוא הטיקר

10

תיכף ומיד נכנס ונשיא דורנו ומביט על כא"א מהחסידיים / הוראות למעשה בפועל

יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

12

פרק י"ד / יומן מרתק מהנעשה ונשמע בבית חיינו 770 בשנת תשמ"ו מיום כ"ז טבת עד יום ג' שבט

כתי"ק - פרסום ראשון

14

בחד שבבא דפ' וארא ה'תשמ"ו / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת ש"פ וארא ה'תשמ"ו

המדור "זמן הגאולה" - מוקדש לעילוי נשמת
 מרת חשא ב"ד נטע אורי ע"ה
 ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ד משה באר ע"ה
 ולע"נ ר' מאיר ב"ד צבי ע"ה שנאל
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
 ולזכות זוגי - תבלחטיא - מרת ח'י רחל בת שפירנצא שנאל
 ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

פתיח דבר

בזה הננו מודיעים לאור חלק משיחות בין אדמו"ר שליט"א והרמב"ם מאז (ב) בקשר לחודש שבט, ובמיוחד - העשירי שבט, שנאמר בהתודעות רש"י וארא, ר"ח שבט, שנה זו.

מערכת "אוצר החסידים"

התשס"ו
נובמבר, נ"ו

Handwritten notes in Hebrew, including "330" and "משיח" (Messiah).

אם אפשר להוסיף הערות דלקמן:

15* היינו, שגם יום השבת הוא אחד משבעת ימי הבנין. ולהעיר מפרסי" בראשית כ. כ. "באת שבת... כלתה ונגמרה הכלאכה".

ו"ס לומר, שהיום הטוב על "הי" מהלך במדבר כ"ו מונה ששה ימים ומספר יום אחד... כבריינו של עולם (שבת ט. א. ט"ז א"ח כס"ח) - דלכאורה, מכיון שהוא רק ילכונון בעלמא... לא חשבתה תורת שבת כמנוי (רש"י ט. ט. ט"ז אדה"ו ט. ט.)... לא נפק"ם כאיזה אופן ימנה? רש"י (הביאור בזה) מכיון שיום השבת הוא יום השבועי דימי בראשית, לכן, צריך לבנות יכבריינו של עולם דוקא (ראם ימנה באופן אחר - אין זה "תורת שבת"). ולהעיר מהמסך הרס"ו ע' קל.

125* ואף שגם "שבת שיש שם תמיד" ומוספין... כל שוכה בעבודה מעבודת התמיד של שחר הוא זוכה בה כשני כבשי מוסף" (רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ד ה"ט) - הרי זה רק שבת; וה זוכה בו, ולא מפני שהתמידין דשבת קבורים עם המוספין שבו (שלכן, תמיד של בין הערביים נעשה ע"י משמר אחר - רמב"ם ט. ט. ט"ז אדה"ו ט. ט.) מה שגם התמידין נעשים ככה"ג דוקא, הרי זה מפני שגם התמידין שבו שייכים לקדושת יוה"כ"ם (מוספין שבו).

139* להעיר גם ע"ד הקשר לשיעור היומי ברמב"ם (להמנהג המשוט דני פרק"ם ליום) - סיום הלכות שלוחין ושותפין - בעבודת האדם: "שלוחין" - קאי על נשיי, שלוחו של אדם העליון כמותו, שע"י כחם לעשות את המצוות - כבודו את המצוות שהן שלוחי (ראה לקו"ת ר"פ ויקרא), וענין זה הוא מצד טבע הכריאה - "תמידים כסדרם"; וע"י העבודה כפועל - נעשים "שותפין", מכיון שפועלים חידוש ככריאה* - "מוספים כהלכתם".

140* ראה לקו"ש ח"ו צ' 23 הע' 71, דענין "שותף להקביה במצ"כ" (שבת ק"ט, רע"ב) הוא שפועל חידוש גמור בכריאה - כדוגמת חידוש הכריאה ע"י הקביה, בריאת יש מאין, שלכן, "נעשה שותף להקביה", ש"ה שותפין שרים.

139* ויומקף יותר (השייכות לראש חודש) ע"פ ס"ה הצי"צ (לקמן ס"ו) שההוספה ד"יוסף" הרי"צ עבודת התשובה, המינת "אתר" ל"בני" - כי ההפיכה מודגות ("אתר") לזכות ("בן") היא חידוש גמור שאינו ע"פ ע"ה"ן שדר השחל, ונעשה רק ע"י עבודת ישראל, כדוגמת החידוש דראש חודש, כגיל ס"א, ולהעיר, שגם ר"ח קשור עם ענין התשובה - "הביא כפרה עלי שבעתתי את הירח" (תולין ט. ט.)

140* וגם הענין ד"משנה תורה" שהחלחלו כ"ח שבט (בדלקמן ס"ו) שייך ל"מוספים" - התחדשות, כולקמן הערה 36. ולהעיר, שגם התחלת "משנה תורה" היא "דכרי תוכחות" (פרסי" ר"פ דברים), שהכוונה בהם - שיביאו לתשובה (ראה כארכה לקו"ש ח"ט ע' 39), ענין יוסף (ראה הערה הקודמת).

Handwritten notes on the left side of the page, including "א"י" and "א"י" with arrows pointing to the text.

Handwritten notes on the right side of the page, including "ולמה" and "א"י" with arrows pointing to the text.

בתר שבתא דפ' וארא ה'תשמ"ו

בהמשך למסופר במדור הקודם – יומן תשמ"ו, הבאנו בזה צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ וארא ה'תשמ"ו בראש הדף מובא צילום מה'פתח דבר" לשיחה זו, בו כתב כ"ק אד"ש מה"מ את התאריך שבכותרת (השיחה נדפסה בהתוועדויות תשמ"ו ח"ב ע' 385. צילום נוסף מהגהת הרבי על שיחה זו נדפס ב"יחי המלך" גליון קפט ע' 15)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

על שאלת המניחים: האם אפשר להוסיף ההערות דלקמן: מתח כ"ק אד"ש קו מחיקה על תיבת "האם".

בהערה מס' 5* (תיקן כ"ק אד"ש: ויש לומר, שעפ"י יומתק הטעם . .

בהמשך ההערה: אין נפק"מ באיזה אופן ימנה? והביאור בזה, מכיון שיום השבת . .

בהערה 25* על המילים "הרי זה רק שכהן" הוסיף כ"ק אד"ש הערה: גם צ"ע אם ג"ז מה"ת כביוהכ"פ.

בהערה 39* הוסיף כ"ק אד"ש: שאינו ע"פ (ואדרבא – היפך) סדר השתל' . .

בסוף ההערה: (חולין שם. וראה אוה"ת . .).

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ת ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאח"כ בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה - שמשה רבינו שבדור, וניצוץ משה שבכאוו"א מישראל, מכריז, שמוכנים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה ● בכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא כציבור - מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאוו"א מישראל - שתיכף ומיד גואל את בניי מהגלות ● בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה - "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה - צריך כאוו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה כפשוטה ממש, ע"י חיזוק האמונה בכיאת המשיח ● קטעים משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט, ה'תש"נ - מוגה

א. ענינו של ר"ח שבט - מפורש בקרא¹: "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל כל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אותו אליהם . . הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר" - שבו ביום התחיל משה רבינו לומר לבניי ספר חמישי שבתורה, "משנה תורה"², ע"ש שכולל גם ד' הספרים שלפניו.

"והימים האלה נזכרים ונעשים"³ - ש"בעשתי עשר חודש באחד לחודש" מידי שנה בשנה "נזכרים" ועי"ז "נעשים" הענינים

שהיו ביום זה בפעם הראשונה, ולא עוד אל שמשנה לשנה הולך וניתוסף עוד יותר - כהציווי (שהוא גם נתינת כח) "מעלין בקודש"⁴.

וכידוע פתגם והוראת רבינו הזקן⁵ ש"צריכים לחיות עם הזמן". לחיות עם עניני התורה השייכים לזמן זה - לא רק פרשת השבוע, אלא גם (ואדרבה - ביתר שאת ב)המפורש בתורה אודות ענינו של זמן זה⁶, כבנדוד⁷, שמקרא מלא דיבר הכתוב "בעשתי

(4) ברכות כח, א. וש"נ.

(5) "היום יום" ב' חשון. ובכ"מ.

(6) והחידוש הוא שכן הוא גם בפרשת השבוע, שכיון שנקבע ע"פ תורה ללמוד ענין זה בזמן זה, עכצ"ל, שיש קשר ושייכות ביניהם.

(1) דברים א, ג. שם, ה.

(2) ראה זח"ג רסא, א. ועוד.

(3) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

“דברי התוכחות . . . (ש)הזכירן ברמז”,
שהעניינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר נתקנו
כבר ע”י עבודת התשובה¹⁰, כיון שעיי”ז
ניתוסף עליו גדול יותר בעבודה ד”ועשה
טוב”.

ומזה מובן שענינו של ר”ח שבט בכל שנה
ושנה – שמשה רבינו שבדור¹¹, וניצוץ משה
שבכאור”א מישאל¹², מכריז, שכבר נשלמה
העבודה בעניני התומ”צ, ומוכנים להכניסה
לארץ¹³ בגאולה האמיתית והשלימה.
ג. ותוכן זה מודגש גם בפרשת השבוע –
וארא:

בהתחלת פרשת וארא משיב הקב”ה על
טענת משה (בסיום פרשת שמות¹⁴) “זהצל
לא הצלת את עמך”, ותוכן המענה, שהקב”ה
מקבל טענתו הצודקת של משה וגואל את
בני” – “לכן אמור לבני ישראל אני הוי’
והוצאתי גו’ והצלת גו’ וגאלתי גו’ ולקחתי גו’
והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי
לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי
אותה לכם מורשה גו”¹⁵.

ומקדים לזה “וארא אל אברהם אל יצחק
ואל יעקב בא-ל שדי ושמי הוי’ לא נודעתי
להם”¹⁶, “לא נכרתי להם במדת אמיתית שלי

(9) ר”פ דברים.

(10) כולל גם תיקון החטא הכי תמור – “די זהב”,
“הוכיחן על העגל” (ר”פ דברים ופרש”י) – כמש”ג
“סלחתי כדברך” (שלה יד, כ. וראה לקו”ש חכ”ד ע’ 570
הערה 10. וש”ג).

(11) ראה תקו”ז תס”ט (קיב, רע”א. קיד, רע”א). ב”ר
פנ”ו, ז. זח”ג רעג, א.

(12) שפועל בעבודת כאור”א מישאל שענין היראה
נעשית אצלו “מילתא זוטרת” כמו אצל משה (ראה תניא
פמ”ב).

(13) ואילו זכו – היתה הכניסה לארץ בפעם הראשונה
באופן שאין אחרי’ גלות (ראה זח”ג רכא, א. וראה גם
עירובין נד, א. שמו”ר רפ”ב. ועוד).

(14) ה, כג.

(15) ו, ו-ח.

(16) שם, ג.

עשר חודש באחד לחודש וגו”.

ויש לבאר הלימוד וההוראה מהמפורש
בקרא ע”ד ר”ח שבט, וגם לבאר הקשר
והשייכות לפרשת השבוע, כדלקמן.

ב. התחלת דיבורו של משה רבינו בר”ח
שבט – “ה’ אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר
רב לכם שבת בהר הזוהר פנו וסעו לכם ובאו הר
האמורי וגו’ ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר
הגדול נהר פרת”, “ראה נתתי לפניכם את
הארץ בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה’
לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם
גו”¹⁷.

כלומר, בר”ח שבט מכריז משה רבינו
שהגיע הזמן להכנס לארץ, כיון שכבר נסתיים
ונשלם הענין דמתן-תורה (“בחורב”) – כל ד’
הספרים, ומתחילים ספר החמישי, משנה
תורה, ועם סיומו נכנסים לארץ.

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב בהתחלת
משנה תורה – “אלה הדברים אשר דבר משה
אל כל ישראל”:

“אלה” – מדבר על דבר הנראה ונגלה,
שמראה באצבע ואומר “אלה”. ובנדו”ד –
“אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל”
– שכל דברי התורה הם בגילוי לכל בני”;
והגילוי הוא בנוגע לכל חלקי התורה, פשט
רמז דרוש סוד, היינו, לא רק חלק הפשט
שבתורה, שבו התחלת הלימוד ד”בן חמש
שנים למקרא⁸, אלא גם חלק הרמז והדרוש
ועד לחלק הסוד – כי, ההלכה למעשה שהוא
העיקר (שמתגלה לכאור”א מישאל) מתאימה
ומכוונת לכל חלקי התורה.

ובזה נכלל גם גילוי שלימות העבודה דבני”
בכל עניני התומ”צ, אשר, עיקר העבודה
ושלימותה היא בקו ד”עשה טוב”, ומזכירים
ברמז גם הקו ד”סור מרע” (כמבואר בפרש”י⁹

(7) דברים שם, ו-ח.

(8) אבות ספ”ה.

מביהכנ”ס נופף בידו הק’ להגברת השירה. לאחר-מכן יצא כ”ק אד”ש מחדרו הק’ והלך לספריה,
בדרך ניגנו “דידן נצח” וכ”ק אד”ש עודד את השירה בתנועות חזקות מונפות כלפי מעלה (עוד
יותר משבוע שעבר). כשנכנס לספריה הסתובב לעבר הקהל וסימן שוב בידו הק’ בחזקה לעבר
התמימים שיחיו שניגנו.

אות הברכה שבסוף האזאר זאר כ”ק אז”ש בעיני ציונות ובקוץ חנק

וי”ש פ’ וארא, ר”ת שט: בעת שנכנס כ”ק אד”ש לתפלת שחרית הודיע על התוועדות קודש
שתתקיים אחר התפלה. את המפטיר קרא כ”ק אד”ש בקול רם. כשיצא מבית הכנסת לחדרו הק’
סימן בידו הק’ בחזקה להגברת השירה.

כ”ק אד”ש נכנס להתוועדות בשעה 1:30 לערך. בהתוועדות נכחו קבוצת מקורבים של הרב
זושא זילברשטיין שי’ ממונטריאל שבאו ל”שבת פגישה”. לאחר שיחה הראשונה חייך כ”ק
אד”ש לכמה מאנשי הקבוצה הנ”ל.

לאחרי השיחה השני’ אמר כ”ק אד”ש מאמר (כעין שיחה) ד”ה השמים כסאי. בסוף המאמר,
בעת הברכה, היו עיניו הקדושות עצומות וגם דיבר בקול יותר חזק מלפני-זה.

לאחרי-זה היו עוד ארבע שיחות, כשבאמצע נערכה חלוקת המשקה.

בסיום השיחה האחרונה השתרר שקט לרגע בקהל בעת שכ”ק אד”ש שתה את כל הכוס, אך
מיד החלו לנגן ניגון שמחה וכ”ק אד”ש הורה בראשו הק’ להמשיך לנגן. באמצע סימן בראשו
הק’ לחזן טעלישעווסקי (האבא) לנגן ומיד נהי’ שקט. הנ”ל כנראה לא תפס מה נעשה וכ”ק
אד”ש אמר לו “שיבנה” כשהוא מכוון אליו בידו הק’. באמרו זאת הסתובב כ”ק אד”ש למקום
שיושב שם תמיד בנו ר’ משה שי’ (אך הוא לא היה שם). בסוף החל האבא לנגן בכל כוחותיו,
וכ”ק אד”ש סימן בידו הק’ בחזקה כמה פעמים להגברת השירה, פעם לימינו ופעם לשמאלו, וגם
לעבר אנשי הקבוצה הנ”ל ממונטריאל. ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:45 לערך.

וי”ש פ’ וארא, ג’ שט: כ”ק אד”ש נסע לאהל בשעה 2:50 לערך וחזר בשעה 7:00 לערך (כשעתיים
ועשר דקות לאחר השקיעה!).

וי”ש פ’ ג’ שט: כ”ק אד”ש הואיל להגיה היום את השיחות מהתוועדות ש”פ וארא ר”ח שבט.
כשנסע היום לאוהל עיין כ”ק אד”ש בדפי ההגהה הראשונה בישובו במכונית (ראה צילום מעלה
ההגהה במדור הכתי”ק דגליון זה).

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה”ח זלמן לייב ב”ר יעקב יצחק ע”ה עסטולין

נפטר ביום ט”ו אדר א’ ה’תשס”ה

ת. ג. צ. ב. ה.

יה”ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד “הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו - חלק י"ד מתוך יומן

מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ז

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ז לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו -

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

יוף רביעי, כ"ו ט"ה: מיד כשהגיע מביתו מסר כ"ק אד"ש להריל"ג מעטפה שהיתה בידו הק', והנ"ל הכניסה לחדרו הק' של כ"ק אד"ש. בעת שחילק צדקה לילדים עמד שם ילד שמלאו לו שלוש שנים וכ"ק אד"ש אמר משהו לאביו. כמו-כן בירך נוסעים בנסיעה טובה.

כ"ק אד"ש לא נסע היום לאהל, ובשלושת הימים האחרונים התקיימה תפלת מנחה בשעה הרגילה ב"ה (3:15). תפלת ערבית כעבור שעתים(!) לערך (5:15).

כעת ה"י ברור צדו יותר זכוף שיהי "גיבן נצח"

יוף תשי"ב, כ"ח ט"ה: היום התחדש שלב העדויות במשפט הספרים לאחר פגרה של 3 שבועות. מיד לאחר שלב העדויות יגישו עורכי-הדין את הסיכומים. כשהביטו בלוח השנה לראות מהו התאריך שקבע השופט להגשת הסיכומים נדהמו לראות שזהו יום הבהיר יו"ד שבת, כעת ה' ברור עוד יותר לכולם שיהי 'דידן נצח', זאת לאחר שהמשפט החל ב"ט כסלו, השלב השני של המשפט החל היום - כ"ח טבת, יום הולדת הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה, ויו"ד שבת נקבע לתאריך הסופי להגשת הסיכומים.

כ"ק אד"ש נסע היום לאהל (יום לפני ערב ר"ח), הנהגה ה' הר"ב קליין כיון שהר"ל קרינסקי ה' בבית המשפט להראות כמה מסמכים.

יוף וע"ק פ' וארא, צר"ח ט"ה: אחר-הצהריים נודע כבר הפסוק בפרש"י עליו ידבר כ"ק אד"ש מחר בהתוועדות.

לתפלת קבלת שבת נכנס כ"ק אד"ש לערך בשעה 5:10 (20 דקות לפני הזמן!). כשיצא

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתבו לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

. . הבטחתי (לתת את ארץ ישראל) ולא קיימתי¹⁷, "נדרתי להם ולא קיימתי", ועתה יקיים תיכף הקב"ה את הבטחתו להביא את בני" לארץ ישראל, לאחר ההקדמה ד"אמור לבני ישראל אני הוי".

מבואר בדדושי חסידות¹⁸ ש"אני הוי" הוא הגילוי דמתן תורה, וזהו "וארא את אברהם גו" ושמי הוי' לא נודעתי להם", שלהאבות שהיו לפני מ"ת לא נתגלה שם הוי' לאמיתתו כפי שנתגלה לבני" במ"ת, כהמשך הכתוב "לכן אמור לבני ישראל אני הוי".

ועפ"ז יש לבאר השייכות להכניסה לארץ (שכל זמן ש"שמי הוי' לא נודעתי להם" לא נתקיימה ההבטחה לתת להם את ארץ ישראל, ורק לאחר גילוי שם הוי' במתן-תורה מתקיימת ההבטחה "והבאתי אתכם אל הארץ") - כי, במתן-תורה בטלה הגזירה דעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים¹⁹, ואז יכולים בני" להכנס ל"ארץ נענן" ולעשותה "ארץ ישראל", כולל גם כללות מעשינו ועבודתנו בבירור העולם, שהעולם כולו יהי' בבחינת "ארץ ישראל" - דירה לו ית' בתחתונים²⁰.

ובכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור²¹ - מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל, שאף ש"מאז באתי גו' לדבר בשמך", בני" מקיימים מאז התומ"צ, מ"מ "הצל לא הצלת את עמך" (כמדובר בהתוועדות

שלפנ"ז²²) - שכיון שכבר ה' הגילוי דמתן-תורה, וחזר ונשנה²³ ריבוי פעמים ב"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה²⁴ (יותר מג' אלפים וג' מאות פעמים שנים²⁵). יש לבני" כל עניני התומ"צ בשלימות, ובאופן גלוי, "וארא²⁶, ולכן מבטיח הקב"ה שתיכף ומיד גואל את בני" מהגלות, "והוצאתי גו' והצלת גו' וגאלתי גו' ולקחתי", ד' לשונות של גאולה²⁷, "והבאתי אתכם אל הארץ", לשון חמישית, שרומז על הגאולה האמיתית והשלימה²⁸, גאולה שאין אחרי' גלות²⁹.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ש"עשתי עשר חודש באחד לחודש" חל בשבת פ' וארא - שגמר ושלימות העבודה (מ"ת) וההכנה להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה מודגש הן בפרשת השבוע והן בתוכנו של היום³⁰, כנ"ל.

22 שיחת ש"פ שמות - סה"ש ה'תש"ג ח"א ע' 2-241.
23 ובאופן נעלה יותר - "מעלין בקודש".
24 נוסף על הענין דמ"ת בכל יום, כמארז"ל (שו"ע אדה"ז א"ח סימן סו ס"ב) "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים", ועד ל"חדשים" ממש (פרש"י תבוא כו, טז. ועוד).
25 ראה ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 280 ואילך. וש"נ.
26 וכפירוש רש"י: "וארא, אל האבות" - שבזה נרמזת השייכות לכאו"א מישראל, שהגילוי ד"וארא" קשור (לא כ"כ עם מעלתם ועבודתם הפרטית של אברהם יצחק ויעקב, אלא) עם היותם "אבות" דכאו"א מישראל, שמנהילים הענינים שלהם לבניהם אחריהם. "מעשה אבות סימן לבנים", היינו, שהגילוי שהי' אצל האבות נמשך לכאו"א מישראל. ויתירה מזה - בתוספת גילוי שם הוי' שבמ"ת.
27 ירושלמי פסחים פ"י ה"א. שו"ע אדה"ז א"ח סתע"ב ס"ד.
28 ראה תו"ש עה"פ (סקל"ח), ובמילואים לשם (ע' קיא). וש"נ.
29 מכליתא בשלח טו, א. ועוד.
30 ולהעיר, שענין הגאולה מודגש גם מצד כללות ענינם של ר"ח ושבט (בכל ר"ח ובכל שבת); ראש חודש - שקשור עם חידוש הלבנה, ודוגמתו בישראל, "שדומין ללבנה" "מונין ללבנה" (ראה סוכה כט, א. ועוד) - ש"עתידים להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה

17 פרש"י שם, ג-ד.

18 תו"א פרשתנו נו, סע"א ואילך. ובארוכה - תו"ח שם פז, א ואילך. ובכ"מ.

19 תנחומא פרשתנו טו. שמור"ר פ"ב, ג. ועוד.

20 ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ז. ובכ"מ.

21 נוסף על קריאתה ביחיד - שחייב להשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום (ברכות ח, סע"א. שו"ע אדה"ז א"ח ר"ס רפה). בערב שבת (שם ס"ו), ועכ"פ קודם שיאכל בשבת שחרית (שם ס"ה).

ד"שאו את ראש בני ישראל" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר³⁵ – מזכירים ברמז בלבד, בשביל העילוי דאתהפכא.

ולכן – ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהכרזתו – **"פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו'"** – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר³⁶, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – **"והבאתי אתכם אל הארץ"**, לשון חמישית של גאולה, הקשור עם בחי' החמישית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תשנ"ו ("הי' תהא שנת נסים"), אשר, ע"פ האמור לעיל בהחשבון דשנת הת"ק לאלף

35) ומודגש בשמו (הראשון) – יוסף, ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר", שמ"אחר" נעשה "בן", ובפרט ש"אחר" שנאמר בכתוב (בדברי רחל) קאי על בנימין, היינו, "אחר" דקדושה, בערך יוסף, צדיק עליון, ובנימין צדיק תחתון (זח"א קנג, ב).

36) ועפ"ז יומתק שההכרזה על זה היא "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש" – לרמז על גילוי בחי' "אחד עשר" בגאולה העתידה.

ויש להוסיף ולהמתיק עוד יותר – שהעבודה דדור התשיעי (לאחרי הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) מתחילה (בעיקר) מהיום שלמחרת יום ההסתלקות (כי יום ההסתלקות עצמו שייך עדיין לתקופת חיותו בעלמא דין) – י"א שבט, יום אחד עשר לחודש אחד עשר. ודוגמתו בנוגע לשנים (ארבעים שנה) – שמתחיל (בעיקר) לאחרי סיום שנת ההסתלקות – בשנת תשי"א. ולהעיר שמצינו דוגמתו גם בהכניסה לארץ בפעם הראשונה – לאחרי הכרזת משה ברא"ח שבט דשנת הארבעים "פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ" (שאילו זכו היתה גאולה נצחית) – "והעם עלו מן הירדן בעשור לחודש הראשון" (יהושע א, יא), ועפ"ז, היום הראשון שבו מתחילה עיקר התקופה דהכניסה לארץ (שהרי היום שעלו מן הירדן שייך גם לתקופה שלפנ"ז) הוא יום י"א לחודש הראשון*.

* להעיר משייכותו לחודש שבט – להדעות שמנין החדשים מכוון למנין השבטים כסדרם בקרבנות הנשיאים (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 316. ושי"נ).

ד. [.] האמור לעיל שבר"ח שבט (ובפרט כשחל בשבת פ' וארא) מודגשת השלימות דמתן-תורה וההכנה להכניסה לארץ, שלימות מעשינו ועבודתנו בקיום התומ"צ וההכנה לגאולה האמיתית והשלימה – מודגש ביותר ומעלה מיוחדת בשנה זו [.] "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש".

בעשירי ל"עשתי עשר חודש" השתא ימלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי³¹, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי – בכל עניני התומ"צ, כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעתו דרבי".

ובעמדנו "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש", "ראש³² חודש" שכולל כל ימי החודש³³, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יהי' קדש) – **מכריז משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ניצוץ משה שבכאו"א מישראל:**

"רב לכם שבת בהר הזה", "הרבה גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו"³⁴, כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתנו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, **"אלה הדברים"**, ולאידך, הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר – שבודאי נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה

העתידה. ו**שבת** – שהוא מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה). ובהדגשה יתירה – בצירוף שניהם יחד.

31) נוסף על השלימות דארבעים שנה בכל עניני עבודתו במשך נשיאותו (שלשים שנה) בחיים חיותו בעלמא דין כנשיא השמיני.

32) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך. עט"ר שער ר"ה בתחלתו. ובכ"מ.

33) ובהדגשה יתירה – כשחל ביום השבת, ש"כל מלאכתך עשוי", כולל גם ה"מלאכה" הדתכללות והנהגת כל ימי החודש ברא"ח (כשחל בשבת).

34) דברים א, ו ובפרש"י.

ההילולא בהפצת המעיינות חוצה בשבעים לשון¹²) – לעורר ולחזק איש את רעהו בכל הענינים האמורים, ובמיוחד בזירוז והבאת הגאולה תיכף ומיד.

וכן יש לעורר ע"ד ההכנות לעריכת ההתוועדות דהעשירי בשבט – שבודאי תהי' ביחד עם בעל ההילולא, נשיא דורנו בראשנו, ומשה ואהרן ("הם המדברים גו' להוציא את בני ישראל ממצרים"¹³) עמהם¹⁴, כיון שתיכף ומיד ממש, ביום הש"ק פרשת וארא (לפני התחלת הקריאה בפרשת בא), יוצאים כל בני מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁵ (כפי שקורין במנחה), ובלשון המדרש¹⁶ "ראובן ושמעון סלקין", העלי' דכל בני ישראל מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם העלי' דבני ישראל לדרגת האבות¹⁷, העצם דישראל כפי שהם חד עם עצמותו ית', ובה גופא בעילוי אחר עילוי עד אין סוף, כמ"ש¹⁸ "ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון", בביהמ"ק השלישי והמשולש, "מקדש אדני-כוננו ידיך"¹⁹.

(משיחת ש"פ וארא, כ"ח טבת, מבה"ח שבט ה'תשנ"ב – מוגה)

12) ראה לקו"ש חלו"ו ר"ח שבט תש"נ ס"ו. וש"נ.	17) ומודגש ביותר בשנה זו, הי' תהא שנת נפלאות בכל, פרשתנו ו, כז.
13) בכל מכל כל – מעלת האבות שהטעמין הקב"ה בעוה"ז מעין העוה"ב (כנ"ל ס"ז [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 262]).	14) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.
15) בא יו"ד, ט.	18) תהלים פד, ח.
16) ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ.	19) בשלח טו, יז.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

י"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

סיום השיחה מעמוד 9:

(במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות . . (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה"⁸ – ביחד עם זה צוה הקב"ה **לכתוב בתורה** את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכאו"א מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

[.] זוהי כללות ההוראה שלמדים מפסוקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – **"וארא"**, כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של **ראי'**, ראיית אלקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

תיכף ומיד נכנס נשיא דורנו ומביט על כאו"א מהחסידיים

ובנוגע לפועל:

בעמדנו בשבת מברכים חודש שבט, כולל ובמיוחד העשירי בשבט - צריך כאו"א לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו¹, ובפרט בהיטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל"², שבכאו"א - מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור³, גואל ראשון הוא גואל אחרון⁴ - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח"⁵ בפועל ממש.

ולחסידי, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁶) ומביט על כאו"א מהחסידיים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתינו.

וכדאי ונכון לערוך התוועדות מיוחדות - החל מיום הש"ק מברכים חודש שבט (נוסף על ההתוועדות שבכל שבת ושבת, "שנאמר בפרשת שבת ויקהל משה . . להקהיל קהילות"⁷ בכל שבת להכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמוד בהם תורה לרבים⁸), ובפרט בראש חודש שבט (נוסף על הנהוג לאחרונה בכל ראשי חודשים), "בעשתי עשר חודש באחד לחודש"⁹ . . הואיל משה באר את התורה¹⁰, "בשבעים לשון"¹¹ (תוכן עבודתו של בעל

(1) לשון אדה"ז באגה"ק שם.

(2) פרש"י חוקת כא, כא.

(3) "אפתטווא דמשה בכל דרא ודרא" (תקו"ז תס"ט), "ואין דור שאין בו כמשה" (ב"ר פנ"ו, ז).

(4) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנ"ג, א. לקו"ש חיי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

(5) משנה ספ"ק דברכות. וראה גם קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה, וצ"ש שמות שנה זו (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 111 ואילך. ע' 245 ואילך).

(6) ישעי' כו, יט.

(7) וי"ל שקאי על האנשים והנשים והטף, כמו "ויקהל משה" שנאמר בנוגע לציווי נדבת המשכן שהשתתפו בזה האנשים והנשים (ויקהל לה, כב ואילך), "הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמם ובממונם אנשים ונשים כמקדש המדבר" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ב), וגם הטף, שגם הם השתתפו בנדבת המשכן* (אדר"ן רפ"א).

(10) דברים א, ג-ה.

(11) פרש"י שם, ה.

(* אף ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן לבני' (רמב"ם שם). (** להעיר מהשייכות לאמירת הלל בראש חודש - ימצאו שניו בכל ההלל הללויה מאה ושלש ועשרים פעמים, סימן להם שנותניו של אהרן (רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ב. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 229 ואילך).

הששי, נמצא, ששנת תש"נ היא חצות יום הששי³⁷, או **שעה שלישית** אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבת³⁸ ("יום שכולו שבת"³⁹).

* * *

ה. ובאותיות פשוטות - בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הגלות האמינו ומאמינים כל בני" באמונה שלימה בביאת המשיח, ומצפים לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴⁰.

וככל שמתארך גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתארך ביותר וביותר - הרי, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הגלות⁴¹ עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיום מסכת סוטה וכיו"ב), וכבר בזמן הגמרא "כלו⁴² כל הקיצין"⁴³, וכן הקיצים שנאמרו ע"י גדולי

(37) שאז מתחיל (בכמה ענינים) הגילוי דשבת (ראה פ"ע"ח שער השבת פ"ג. שעה"כ ענין ליל ו'. שו"ע אור"ח סו"נא ובט"ז שם. ועוד).

(38) להעיר גם משיחת ליל א' דחגה"ש תש"ט (נדפס בשה"מ תש"י ע' 245), שעכשיו (בשנת תש"ט) הוא ערב שבת אחר חצות. ובאגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תקלא: ערב שבת לפני הדלקת הנרות, פארנאכט.

(39) תמיד בסופה.

(40) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(41) גם לאחרי כל הביאורים שבה, כידיע מאמרו של רבינו הזקן "להבין ענין גלות הזה שנתארך מאד" (מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואילך. וש"נ), וכיו"ב.

(42) סנהדרין ז, ב.

(43) וי"ל הפירוש ד"כלו" - גם מלשון כל ושלימות, שכל עניני העבודה הקשורים עם ה"קיצין" היו בשלימות, ואעפ"כ, עדיין לא בא.

ישראל בדורות שלאח"ז⁴⁴ - לא נגרע ח"ו בשלימות ותוקף האמונה דבנ"י בביאת המשיח. ואדרבה - אריכות הגלות מוסיפה בהצעקה "עד מתי", ובהתביעה כביכול להקב"ה "הצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרישה לגאול את בני" תיכף ומיד ממש.

ועאכ"כ בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה - "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה - צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה **כפשוטה ממש**⁴⁵, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח, הצפי' והבקשה ודרישה לביאתו, ועוד ועיקר ע"י ההוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, האנשים והנשים⁴⁶ והטף, כל אחד ואחת לפי ענינו. ■

(44) ולדוגמא - במאמרו הידוע של רבינו הזקן ד"ה ואת האלף (מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ריש ע' תכא). ולהעיר גם מהמבואר במאמרו של רבינו הזקן בענין ריבוי והתאחרות הקיצים (מאמרי אדה"ז הקצרים ס"ע תקלט. וש"נ).

(45) כדברי אדמו"ר מהר"ש - בהמשך לדברי הצ"צ שה"ק"ן שנזכר במאמרו הנ"ל נתקיים ע"י הדפסת ה"לקוטי תורה" - שצריכים ביאת המשיח כפשוטו ממש (לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד).

(46) והדגשה יתירה בנוגע לנשי ישראל - כמארז"ל (סוטה יא, ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נאלו ישראל ממצרים", וע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל (ל"ת וסה"ל שמות ג, ד. ועוד) שדור האחרון של הגלות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, מיבן, שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' בשכר נשים צדקניות שבדורנו.

מוקדש לע"נ **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס י"הר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

השלימות דיום השבת

שחל ביום כ"ח טבת

ענינו של יום ההילולא - כמ"ש רבינו הזקן¹ בתניא² ש"כ מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד³ כל ימי חייו⁴. . מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה . . ופועל ישועות בקרב הארץ⁵, ועוד ועיקר, שכולל הנתנית-כח על המשך הצמיחה ביתר שאת וביתר עוז לאחר הסתלקותו כתוצאה מהזריעה ד"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו⁶, עד להצמיחה והגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בדורנו זה (דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה), כעדותו של נשיא דורנו שכבר כלו כל הקיצין, והכל מוכן לסעודה דלעת"ל, שולחן-ערוך עם הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר.

(משיחת ש"פ וארא, כ"ח טבת, מבה"ח שבט היתשנ"ב - מוגה)

(1) שהעלי והשלימות ("ויולו") דיום ההילולא שלו - כ"ד טבת - ביום הש"ק זה. ולהעיר מהשייכות דכ"ד טבת לענין הגאולה - "טבת" הוא "ירח שהגוף נהנה מן הגוף" (מגילה ג, א), שלימות היחוד והגוף שלמעלה (עצמות ומהות) עם הגוף דלמטה (העצם דישראל), ב' האופנים ד"כד" (כ"ד), "כדכד", "כדין וכדין", מלמעלה למטה ומלמטה למעלה, שיהי לעתיד לבוא (ראה לקו"ת ד"ה ושמי כדכד פ' ראה כו, ג ואילך)).

ושלימות ביום השבת שחל (בשנה זו) ביום כ"ח טבת*, שמורה על ה"כח" (תוקף וחוזק) ד"טבת".

(* להעיר, שכ"ח טבת הוא יום הולדתו של אמי מורת ע"ה, ששמה חנה, ע"ש כו' ועד ע"ש אמו של שמואל, שסיום חזותם תפלתה ייתן עוז למלכו וירם קרן משיחו" (ש"א ב, י"ד).

(2) אגה"ק סי' ז"ך וכח. - ולהעיר (ע"ד הרמז) מהשייכות להקביעות דערב שבת ויום השבת בימי החודש, ז"ך וכ"ח טבת.

(3) ע"ד מ"ש בהפטרה דש"פ וארא (יחזקאל כט, כ) - "פעולתו אשר עבד בה" (ראה לקו"ש חכ"א ע' 50 ואילך).

(4) שבעים שנה (תר"ם - שית"), שלימות חיי האדם, "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (תהלים צ, י"ד. וראה גם סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 1-250).

(5) ע"ד מ"ש בפרשת וארא (ח, יח) - "כי אני ה' בקרב הארץ" ("אע"פ ששכינתי בשמים גזרתי מתקיימת בתחתונים" - פרש"י).

(6) ראה אגה"ק שם: "ונזדעו בחקל תפוחין קדישין אורות עליונים מאד . . גידולי גידולין".

יש לצעוק ולדרוש: "למה הרעותה לעם הזה"!!

א. בהאמור לעיל¹ ישנה הוראה נוספת - שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"ו - אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"², ולבקש על כללות ענין הגאולה.

(1) ההוראה הנלמדת מתוכן פרשת "וארא" - שזהו מענה הקב"ה למשה רבינו על טענתו "למה הרעותה לעם הזה" ביחס לגלות מצרים וכ' - נתבאר לפנ"ז

(2) שמות ה, כב.

בהשיחה (ה'תוועודיות' תשמ"ג ח"ב ס"ע 824 ואילך).

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו - כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! - "תורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות - "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"³, וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צועק להקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה"; ולעומת זאת - אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה - הרי ידוע מה שאמרו חכמים⁴ "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו", כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות - כפי שהי' שייך בזמן שביהמ"ק הי' קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצה"ר ומתחיל בפיתויים והסתות כו' - הנה בהיותו "אומן במלאכתו"⁵, ובאופן ד"הנחש הי' ערום"⁶, הרי ע"י הערמומיות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות - שטוב לו בגלות, וכיו"ב.

וזוהי הסיבה מה שהיצה"ר נקרא "מלך זקן וכסיל"⁷ - דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכנות את היצה"ר בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("והנחש הי' ערום") ובעל תחבולות כו'?! - אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו - שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

וכאמור - ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

כלומר: אע"פ שבדאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה⁸ [וכמובן גם בפשטות הכתובים - כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו - בביתו של עמרם שהי' "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכ"מ (גם בפרש"י עה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו'] - אעפ"כ, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) - בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"!!

טענתו של משה רבינו - חכמה דקדושה - בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בענין האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטו"ד), אבל לאיך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה".

וענין זה נכתב בתורה - בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו

סיום השיחה בסוף עמוד 11

(3) ברכות ג, סע"א. (4) מגילה יב, ב. (5) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

(6) בראשית ג, א. (7) קהלת ד, יג. וראה זח"ב לג, ב. (8) פרש"י בפרשתנו ו, ט.